Prietenia și familia, două argumente muzicale ale păcii

(Grigore Constantinescu – 1 august 2013)

Pe scara timpului, programul concertului din această săptămână, pentru publicul acestei „Veri magice” ce se derulează acum la Ateneul Român, l-a ales pe Valentin Gheorghiu drept autor al invitațiilor pentru concertul său.

Ideile principale aparțin simbolurilor familiei și prieteniei. În jurul ilustrului artist se afla familia, astfel spus soția sa, pianista Roxana Gheorghiu și fiica sa, pianista Valentina Gheorghiu. Ca prieteni, au venit să cânte împreună cu el violonistul Gabriel Croitoru și fiica sa, violonista Simina Croitoru, precum și violoncelistul Marin Cazacu, lângă care ar fi trebuit să fie, împlinind semnul familiei, fiul său, violoncelistul Ștefan Cazacu, absent de pe podium din motivele contractuale ale altui turneu.

Cei șase muzicieni au atras un public numeros, capabil să umple la refuz sala Ateneului Român, pentru a se reîntâlni cu interpreții și a asculta muzică clasică și romantică, selectată de Valentin Gheorghiu împreună cu organizatorii, directorul Dorin Ioniță care conduce asociația Lanto communication. Diversitatea a fost criteriul învecinării muzicii pentru pian chopiniene cu cea schubertiană, în formule solo-pian, pian la patru mâini și, urmate de două piane pentru un dialog variațional Saint Saëns cu Beethoven. Progresia alcătuirii formațiilor a devenit plauzibilă în gruparea celor trei interpreți (Beethoven, **Trio nr.4**, Rachmaninov, **Trio Elegiac**, dedicat memoriei lui Ceaikovski) la care Valentin Gheorghiu, aproape tot timpul aflat pe scenă în fața claviaturii, a adăugat și o partitură de tinerețe, romanticul **Trio** adolescentin în **La Major**. Pentru final, cei trei pianiști, cei doi violoniști și violoncelul au oferit publicului temeiurile unei nostalgice încheieri de serată muzicală, cântând împreună varianta realizată de Valentin Gheorghiu pentru o Romanță de Rachmaninov.

Familia și prietenii se află astfel sub arcada sunetului muzical, dăruind liniștea și pacea pe care maeștrii au dovedit că pot să ne-o ofere. Nu este niciodată prea târziu ca să redescoperim că arta maeștrilor, aflați la vârsta senectuții sau la cea a începutului de drum are aceeași menire enesciană sfântă de a uni inimile într-o caldă înfrățire.

Ca întotdeauna, cei ce vin la concertele desfășurate sub cupola Ateneului pleacă cu această mulțumire în suflet. Valentin Gheorghiu, la cei optzeci și cinci de ani ai săi, are pe deplin argumentele unei asemenea împliniri, în decorul Festivalului de „vară magică”.